

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila právní věci žalobkyně: **H. P.**, zast. JUDr. Ladislavem Labanczem, advokátem, se sídlem Ostrovského 253/3, Praha, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 11. 2023, č. j. 149905/2023/KUSK, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 8. 8. 2024, č. j. 52 A 3/2024-63,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Městský úřad Sedlčany (dále jen „městský úřad“) rozhodnutím ze dne 25. 9. 2023, č. j. MÚ-S/PŘE/20011/2023-Ro (dále jen „rozhodnutí městského úřadu“), uznal žalobkyni vinnou z přestupku podle § 27 odst. 1 písm. r) zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání (dále jen „zákon na ochranu zvířat“), neboť žalobkyně úmyslně nesplnila povinnost stanovenou v čl. 5 odst. 4 obecně závazné vyhlášky města Sedlčany č. 3/2017, o veřejném pořádku, opatření k jeho zabezpečení a čistotě ve městě (dále jen „vyhláška“), když dne 12. 5. 2021 v době okolo 12:00 hod. v lokalitě X v S., napadl a pokousal její pes bez vodítka [černý vlčák přesně neuvedené rasy (dále jen „pes žalobkyně“) psa plemene Jack Russell teriér (dále jen „pes poškozeného“) ve vlastnictví J. J. (dále jen „poškozený“), kterého venčil J. J. ml. (dále jen „syn poškozeného“), kterému prokousl bundu na rukávu. Za spáchání tohoto přestupku městský úřad uložil žalobkyni podle § 27 odst. 12 písm. c) zákona na ochranu zvířat pokutu ve výši 5.000 Kč. Podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o přestupcích“), současně byla žalobkyni uložena povinnost k náhradě nákladů řízení ve výši 1.000 Kč a dále podle § 89 odst. 2 zákona o přestupcích povinnost k náhradě škody poškozenému ve výši 1.526 Kč za veterinární ošetření psa. Ve zbylém uplatněném rozsahu náhrady škody (úhrada roztržené bundy, náhrada cestovného k psychologovi, kompenzace psychické újmy) byl poškozený odkázán na soud nebo jiný orgán veřejné moci.

[2] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí městského úřadu.

II.

[3] Žalobkyně brojila proti napadenému rozhodnutí žalobou u Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), který ji shora označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zamítl.

[4] Krajský soud nepovažoval napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, neboť z něj lze zjistit důvody, pro které bylo vydáno, přičemž napadené rozhodnutí a rozhodnutí městského úřadu se vzájemně argumentačně doplňují. Krajský soud dále vysvětlil závěr vyslovený žalovaným o tom, že spáchaný přestupek nikdo nezpochybnil. K tomu uvedl, že uvedeným žalovaný vyjádřil skutečnost, že k posuzovanému incidentu došlo, nikoliv to, že by nikdo nezpochybnil, za jakých skutkových okolností se tak stalo.

[5] K žalobkyní namítané otázce týkající se vlastnictví psa poškozeného krajský soud uvedl, že vlastnické právo poškozeného nikdo kromě žalobkyně nezpochybnil, přičemž považoval za dostačující prokázání tohoto vlastnického práva uzavřením ústní či konkludentní darovací smlouvy mezi poškozeným a paní K., původní majitelkou psa poškozeného. Doložil-li tedy poškozený své vlastnické právo k uvedenému psovi čestným prohlášením paní K. (které ani nebylo třeba podepsat úředně ověřeným podpisem), správní orgány nebyly povinny vlastnické právo poškozeného dále prověřovat. Opačné tvrzení žalobkyně nadto nebylo podloženo žádným rozumným důkazním návrhem. Výslech paní K. navržený žalobkyní sice správní orgány neprovedly, což žalobkyně také namítala, avšak krajský soud dovodil, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá závěr, že tento výslech byl nadbytečný, byť to žalovaný neuvedl v napadeném rozhodnutí výslovně. Shodně za nadbytečný považoval krajský soud i důkazní návrh na znalecké posouzení věrohodnosti nezletilého syna poškozeného. Podle krajského soudu bylo zcela na místě, pokud u výsledku tohoto nezletilého byl jeho rodič. Z výsledku syna poškozeného přitom nevyplývalo nic, z čeho by bylo možné usuzovat na jeho nevěrohodnost. Krajský soud nesouhlasil s žalobkyní ani v tom, že poškozeným (otcem vyslýchaného dítěte venčícího psa poškozeného) položená otázka jeho synovi, zda někoho na místě incidentu nepotkal, byla návodná. Jeho výpověď o tom, že v době incidentu se na místě nacházela svědkyně K., totiž vyplynula i z dalších skutkových zjištění správních orgánů.

[6] Krajský soud nepovažoval za pochybení správních orgánů ani to, že provedly výslechy svědkyň K. a H.. Tyto výpovědi sloužily ke zjištění skutkového stavu věci v rozsahu potřebném k rozhodnutí, přičemž výpověď svědkyně H. sloužila k potvrzení věrohodnosti svědkyně K.. K výpovědím svědka M. a svědkyně M. dále ve shodě s žalovaným doplnil, že byly zprostředkované, neboť tyto svědci zcela evidentně incident neviděli.

[7] Za nedůvodnou označil krajský soud i námitku, podle níž měla být jedna z členek Komise pro projednání přestupků města Sedlčany (dále jen „přestupková komise“) z projednání věci vyloučena, neboť si tykala s poškozeným. Poukázal na to, že s ohledem na skutečnost, že daná věc byla podle § 12 správního řádu postoupena městskému úřadu jako úřadu místně a věcně příslušnému, je zjevné, že ve věci rozhodoval orgán, jehož nestrannost nebyla nijak zpochybněna.

pokračování

[8] Krajský soud konečně nesouhlasil ani s namítanou vadou spočívající v délce správního řízení, resp. jejím prodlužování tím, že přestupková komise žalobkyni sdělila, že lze očekávat ukončení dokazování (dne 2. 3. 2022) a vyzvala ji k vyjádření se k podkladům rozhodnutí, avšak poté předvolala k výslechu další svědkyni. Takový postup nepovažoval za chybný a dodal, že výslech svědkyně H. byl v daném případě také opodstatněný. Nadto žalobkyně s uvedeným postupem daného správního orgánu nespojuje žádný zásah do svých práv. Pokud pak žalobkyně spatřovala v uvedeném postupu nečinnost, mohla se proti ní bránit postupem podle § 80 správního řádu.

III.

[9] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) nyní brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[10] Stěžovatelka namítá, že krajský soud při posouzení věci pominul, že správní orgány neodůvodnily neprovedení znaleckého posudku navrženého k posouzení věrohodnosti syna poškozeného a setrvává na svém nesouhlasu s tím, že poškozený kladl svému nezletilému synovi otázky.

[11] Stěžovatelka brojí také proti závěru krajského soudu o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Žalovaný se totiž nevypořádal se všemi jejími odvolacími námitkami a důkazními návrhy a napadené rozhodnutí je také vnitřně rozporné s ohledem na závěr žalovaného, podle nějž spáchaný přestupek nikdo nezpochybnil.

[12] Stěžovatelka za nesprávný považuje i závěr krajského soudu týkající se vlastnictví psa poškozeného. Žalovaný měl k této otázce provést stěžovatelkou navrhovaný výslech paní K., krajský soud však nesprávně dovodil, že její prohlášení o uvedeném vlastnictví je pravé a dostačující, a proto nevznikly žádné pochybnosti, které by toto vlastnické právo zpochybňovaly a pro něž by bylo třeba vést další dokazování.

[13] Stěžovatelka dále namítá, že krajský soud i žalovaný nesprávně hodnotili provedené důkazy a učinili z nich také nesprávná skutková zjištění, přičemž tuto námitku konkrétně vztahuje k výslechům svědkyně K. a H.. Jestliže svědkyně K. vypověděla, že se o uvedeném případě s nikým nebavila a svědkyně H. po více než roce od posuzovaného incidentu sdělila okolnosti, které se jej týkaly, které jí měla sdělit svědkyně K., pak to o věrohodnosti svědkyně K. nesvědčí.

[14] Závěrem kasační stížnosti stěžovatelka tvrdí, že je napadený rozsudek nepřezkoumatelný, neboť v něm krajský soud nedostatečně odůvodnil své úvahy v něm obsažené.

IV.

[15] Žalovaný ve svém vyjádření navrhuje kasační stížnost zamítnout. Odkazuje na napadený rozsudek, se kterým se plně ztotožňuje, považuje jej za přezkoumatelný a dodává, že stěžovatelka pouze opakuje své námitky, které vznesla již v odvolání.

V.

[16] Nejvyšší správní soud především zkoumal podmínky přijatelnosti kasační stížnosti, neboť se v souzené věci jedná se o věc přestupkovou, kterou ve smyslu § 31 odst. 2 s. ř. s. rozhoduje specializovaný samosoudce. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. přitom platí, že rozhodoval-li v řízení před krajským soudem o věci specializovaný samosoudce a tato kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou.

[17] Vymezením neurčitého právního pojmu „*podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele*“ se již Nejvyšší správní soud zabýval při výkladu ustanovení § 104a s. ř. s., ve znění účinném do 31. 3. 2021. Ač byl novelou soudního řádu správního provedenou zákonem č. 77/2021 Sb. rozšířen okruh případů, při jejichž přezkumu Nejvyšší správní soud posuzuje přijatelnost kasační stížnosti, a nově se nejedná jen o věci azylu, resp. o věci mezinárodní ochrany, nýbrž o všechny věci, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, tato změna nezakládá žádný rozumný důvod měnit kritéria přijatelnosti kasační stížnosti. Při rozhodování o nepřijatelnosti kasační stížnosti proto Nejvyšší správní soud i nadále vychází z judikturně ustálených kritérií, jež pramení ze závěrů usnesení č. j. 1 Azs 13/2006-39. Z něj vyplývá, že Nejvyšší správní soud přijme kasační stížnost k meritornímu přezkumu v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to buď z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo překonání judikatury, nebo v případě zásadního právního pochybení krajského soudu.

[18] Podstatný přesah stěžovatelčiných vlastních zájmů ve smyslu výše uvedených judikturních závěrů však Nejvyšší správní soud v projednávaném případě nedovodil, a nepřijal proto kasační stížnost k věcnému posouzení. Ostatně sama stěžovatelka k přijatelnosti své kasační stížnosti ničeho neuvádí.

[19] Jak shora uvedeno, stěžovatelka v kasační stížnosti brojí proti neprovedení důkazu znaleckým posudkem za účelem posouzení věrohodnosti syna poškozeného a neprovedení výslechu paní K. k vlastnictví psa poškozeného. Z toho dovozuje, že správní orgány dostatečně nezjistily skutkový stav věci. Zároveň s ohledem na skutečnost, že správní orgány neodůvodnily neprovedení těchto důkazů, považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné a napadený rozsudek, v němž krajský soud dovodil opak, za nezákonný.

[20] Nejvyšší správní soud se již ve své judikatuře opakovaně vyjádřil k otázce náležitého zjištění skutkového stavu ve správním řízení. V tomto ohledu lze poukázat například na závěry vyslovené v rozsudku ze dne 16. 2. 2005, č. j. A 6/2003-44, podle kterých „*dokazování ve správním řízení nestojí na legální teorii důkazní, která by předepisovala správním orgánům, jakou váhu kterým důkazům mají přikládat, jakého důkazu je k prokázání té či oné skutečnosti zapotřebí, nebo jaký počet důkazů je nezbytný k prokázání skutečnosti, která je předmětem dokazování. Dokazování i ve správním řízení ovládá zásada volného hodnocení důkazů.*“

[21] V rozsudku ze dne 9. 12. 2015, č. j. 1 As 264/2015-74, pak Nejvyšší správní soud vysvětlil, že „*zásada volného hodnocení důkazů, která je zakotvena zejména v § 50 odst. 4 správního řádu, dává prostor správnímu orgánu, aby sám vyhodnotil, které důkazy jsou pro jeho závěry rozhodující a které nikoliv. To se v souladu se zásadou materiální pravdy musí dít tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Jedná se o stav, kdy je zjištěn dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný soubor důležitých informací, které*

pokračování

nahlíženy jako celek nemohou vést k jinému závěru (srov. k tomu usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68).“

[22] Konkrétně k dokazování v řízení o přestupku se Nejvyšší správní soud vyslovil v rozsudku ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005-55 tak, že „v řízení o přestupku, stejně jako v řízení trestním, platí zásada, že postihnout za přestupek lze určitou osobu jen tehdy, je-li jí prokázáno, že je to právě ona, kdo se dopustil jednání, které naplňuje znaky skutkové podstaty přestupku. Znamená to tedy, že správní orgán je povinen postavit nad vší rozumnou pochybnost na jisto, že se deliktního jednání dopustil právě ten, kdo má být za přestupek postižen. Existuje-li rozumná pochybnost, tj. existuje-li ne zcela nepravděpodobná možnost, že deliktního jednání se dopustil někdo jiný než obviněný z přestupku, nelze jej za přestupek postihnout (in dubio pro reo). Důkazní břemeno k prokázání, že deliktního jednání se dopustil obviněný z přestupku, přirozeně nese správní orgán. Obviněnému z přestupku proto k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, postačí, aby o otázce, kdo se deliktního jednání dopustil, vznikla rozumná pochybnost.“

[23] Požadavkům shora citované judikatury správní orgány v nyní projednávané věci dostaly, aniž by vznikla pochybnost o tom, že stěžovatelka příslušný přestupek spáchala. Správní orgán prvního stupně v rozhodnutí o přestupku vysvětlil, z jakých důkazů při zjišťování skutkového stavu vycházel. Za rozhodující považoval výpověď svědkyně K., syna poškozeného a svědkyně H., a dále pak platební výměry za veterinární činnost č. 29529, 29553, 29562, 29572, 29583, 29641 i prohlášení paní K. ze dne 13. 9. 2023. Také žalovaný v napadeném rozhodnutí nepomněl uvést, na základě jakých konkrétních skutečností věc posuzoval, z čeho vycházel, a vypořádal se s uplatněnými odvolacími námitkami (bližší viz str. 3 až 6 napadeného rozhodnutí).

[24] Krajský soud se k otázkách zjišťování skutkového stavu věci a k dokazování provedenému správními orgány vyjádřil zejména v odst. 34. a 35. napadeného rozsudku. Ve shodě s nimi dospěl k závěru, že provedení jakýchkoliv dalších důkazů nad rámec provedeného dokazování by bylo v souzené věci nadbytečné, protože vlastnictví psa poškozeného bylo prokázáno v řízení provedeným čestným prohlášením jeho bývalé majitelky a věrohodnost syna poškozeného vyplynula mimo jiné z toho, že jeho výpověď se shodovala s výpovědí svědkyně K.. Její přítomnost na místě spáchání přestupku přitom byla zjištěna ještě před provedením samotného výslechu syna poškozeného. Další prokazování věrohodnosti jeho výpovědi proto považoval krajský soud za nadbytečné. S tím se Nejvyšší správní soud zcela ztotožňuje.

[25] K nutnosti explicitně odůvodnit neprovedení navrhovaných důkazů se již Nejvyšší správní soud v minulosti taktéž několikrát vyjádřil se závěrem, že chybějící výslovné odůvodnění toho, proč určitý důkaz nebyl proveden (byť se jedná o pochybení správního orgánu), vždy nemusí představovat takovou vadu, která má za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Uvedené platí za předpokladu, že z kontextu rozhodnutí lze seznat, že správní orgán považoval skutkový stav za dostatečně zjištěný, a proto dalším důkazním návrhům nevyhověl. Například v rozsudku ze dne 22. 8. 2019, č. j. 2 As 284/2018-38, Nejvyšší správní soud dovodil, že „[s]těžovatelce je však třeba dát za pravdu v tom, že ve svém vyjádření se k obvinění z přestupku ze dne 3. 6. 2016 navrhla jako důkazy též zprávu doktorky MUDr. T. F., přípis stěžovatelky na Úřad, dopisy advokátů Mgr. Vladimíra Kyzlinka a Mgr. Václava Linharta a potvrzení o pracovní neschopnosti ze dne 26. 2. 2016; z těchto podkladů

prvostupňový správní orgán zjevně nevycházel, přičemž ovšem výslovně neuvedl, že a proč tak neučinil. Nejvyšší správní soud konstatuje, že takovýto postup je pochybením správního orgánu, neboť ten měl povinnost v rozhodnutí zdůvodnit, proč se danými listinami nezabýval. Ani v tomto případě se však nejedná o vadu způsobující nezákonnost prvostupňového správního rozhodnutí; z jeho kontextu je totiž seznatelné, že správní orgán považoval na základě výše uvedených důkazů skutkový stav za dostatečně zjištěný, pročez dalším důkazním návrhům (jimiž měly být dále prokazovány již zjištěné či v projednávané věci okrajové otázky) nevyhověl. Ostatně judikatura Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu připouští, že opomenutý důkaz, jakkoli jde o vadu řízení, nemusí vždy znamenat porušení základních práv účastníků řízení, případně nepřezkoumatelnost rozhodnutí (k tomu srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 2. 2007, sp. zn. II. ÚS 744/06, a usnesení ze dne 1. 6. 2007, sp. zn. I. ÚS 452/07, ve kterých dovodil jisté implicitní odůvodnění toho, proč nebyl důkaz proveden, ačkoli to nebylo ve zkoumaných rozhodnutích výslovně uvedeno; dále pak rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2008, č. j. 8 AfS 17/2007 – 100). Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že tato dílčí procesní pochybení prvostupňového správního orgánu nebyla důvodem pro zrušení jeho rozhodnutí žalovaným; nepochybil proto ani krajský soud, pakliže tak sám neučinil.“ Nejinak tomu bylo i v souzené věci.

[26] Závěry správních orgánů mají oporu ve spisové dokumentaci a provedené dokazování plně dostačuje k závěru o vině stěžovatelky za spáchání daného přestupku. Skutkový stav, z něž správní orgány ohledně naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 27 odst. 1 písm. r) zákona na ochranu zvířat vycházely, tedy byl zjištěn bez důvodných pochybností. Nebylo proto třeba provádět stěžovatelkou další navrhované důkazy, ani dále prověřovat věrohodnost svědků. K témuž závěru ve shodě se shora citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu dospěl i krajský soud. Tedy Přestože v daném případě žalovaný výslovně neodůvodnil, proč některé stěžovatelkou navržené důkazy neprovedl, nepředstavuje to takovou vadu, která by zakládala nezákonnost napadeného rozhodnutí.

[27] S ohledem na právě uvedené nelze přisvědčit ani stížnostní námitce o nesprávném závěru krajského soudu ohledně nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Tu stěžovatelka dovozuje právě z chybějícího odůvodnění neprovedení některých z její strany navržených důkazů správními orgány. O tom již Nejvyšší správní soud pojednal výše. Stěžovatelka jinak neuvádí, jakými dalšími konkrétními odvolacími námitkami se žalovaný nezabýval, a v čem tudíž nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí podle ní spočívá. Nejvyšší správní soud přitom není povinen (ale ani oprávněn) tato tvrzení za stěžovatelku domýšlet. K otázce nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí tak lze v podrobnostech odkázat například na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, ze dne 28. 3. 2013, č. j. 7 As 92/2012-41 nebo ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 As 111/2013-25. Jak již shora uvedeno, správní orgány zjistily skutkový stav věci dostatečně a své závěry řádně odůvodnily. K témuž závěru, ve shodě s relevantní judikaturou Nejvyššího správního soudu, dospěl i krajský soud.

[28] Krajský soud se nedopustil nesprávného posouzení věci ani v otázce namítané vnitřní rozpornosti napadeného rozhodnutí, která měla spočívat v závěru žalovaného, že spáchání přestupku nikdo nezpochybnil, ač to odporovalo stěžovatelkou uplatněným námitkám. Krajský soud v napadeném rozsudku vysvětlil tuto ne zcela pregnantně vyjádřenou úvahu žalovaného tak, že měla vyjadřovat skutečnost, že k incidentu došlo (nikoli k tomu, že by se

pokračování

snad stěžovatelka ke spáchání přestupku doznala či že by potvrdila skutkové okolnosti případu). Z uvedeného důvodu nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro jeho vnitřní rozpornost nedovodil. Tento závěr koresponduje s ustálenou judikaturou, která se otázky vnitřní rozpornosti rozhodnutí věnuje (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2019, č. j. 8 As 271/2017-58, který se sice týká nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních soudů pro nesrozumitelnost, avšak je plně přenositelná i na rozhodnutí správních orgánů). Správní rozhodnutí je nutno chápat a vykládat komplexně a s ohledem na celý obsah odůvodnění. Za přezkoumatelné lze tudíž označit taková správní rozhodnutí, ze kterých vyplývá, z jakých úvah správní orgán vycházel a proč (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, taktéž přiměřeně použitelné na správní rozhodnutí). Ani v tomto směru se tedy krajský soud nedopustil odklonu od ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu k řešeným otázkám. Opačné stěžovatelčiny námitky tudíž nemohou založit přijatelnost kasační stížnosti.

[29] Nejinak je tomu i v případě stěžovatelčina tvrzení, podle něž správní orgány vyšly při posouzení vlastnictví psa poškozeného z čestného prohlášení jeho bývalé majitelky, u kterého nelze osvědčit jeho pravost, jelikož neobsahuje úředně ověřený podpis. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 4. 12. 2014, č. j. 1 Azs 195/2014-36, dovodil, že „*podle § 51 odst. 1 správního řádu lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře zdůrazňuje, že použití důkazů z jiného řízení je přípustné, pokud jsou důkazy získány v souladu se zákonem, dostanou se do dispozice správního orgánu v souladu se zákonem, účastníku řízení jsou tyto důkazy zpřístupněny a má možnost se k nim vyjádřit a reagovat na ně (přiměřeně srov. rozsudek ze dne 22. 7. 2009, č. j. 1 Afs 19/2009-57).*“ Takto vymezený výčet je však pouze demonstrativní; jako podklad rozhodnutí tedy mohou sloužit i písemnosti v něm neuvedené, a to rovněž například čestné prohlášení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 1 Afs 77/2005-43). V rozsudku ze dne 13. 12. 2007, č. j. 8 As 12/2006-51, pak Nejvyšší správní soud vyslovil, že „*předložení písemnosti o prohlášení osoby, která není účastníkem řízení, nebrání správnímu orgánu, aby tuto písemnost, jež je označena jako čestné prohlášení, hodnotil jako důkaz listinou.*“

[30] Jak již bylo shora uvedeno, jestliže správní orgány považovaly skutkový stav za dostatečně zjištěný, přičemž ani jiné důkazy pravost čestného prohlášení učiněného paní K. nezpochybnily, nebylo nezbytné, aby správní orgány prováděly její výsledek; vskutku to bylo nadbytečné. Také skutečnost, že podpis paní K. na uvedeném čestném prohlášení nebyl ověřen, na věrohodnosti této listiny ničeho neubírá. Podstatnou náležitostí či podmínkou použitelnosti čestného prohlášení jako listinného důkazu totiž ověření pravosti podpisu osoby jej podávající není. Krajský soud, který nepovažoval postup správních orgánů spočívající v neprovedení výsledku uvedené svědkyně k potvrzení pravosti daného čestného prohlášení za nezbytný, tudíž ani v uvedeném nepostupoval v rozporu s výše uvedenou judikaturou.

[31] Nejvyšší správní soud konečně nepovažuje napadený rozsudek ani za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, jak stěžovatelka také namítá. Krajský soud se zabýval všemi uplatněnými žalobními body a své závěry dostatečně, přesvědčivě, logicky a vnitřně bezrozporně odůvodnil. Ostatně stěžovatelka ani konkrétně neuvádí, jakého pochybení se v tomto ohledu měl krajský soud dopustit, nýbrž pouze v obecnosti namítá, že své závěry neodůvodnil dostatečně. To však nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku

pro nedostatek důvodů bez dalšího založit nemůže. Z napadeného rozsudku je zcela zřejmé, o jaké důvody krajský soud své závěry opřel, a k jakým závěrům na základě nich došel, požadavkům na přezkoumatelnost plynoucím z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu tudíž dostál (viz např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, či ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73).

[32] Poukazuje-li stěžovatelka v kasační stížnosti také na to, že svědkyně K. tvrdila, že s nikým daný incident nerozebírala, a následně svědkyně H. po roce od incidentu vypovídala o skutečnostech zjištěných od svědkyně K. krátce po incidentu, což má svědčit o nevěrohodnosti svědkyně K., zbývá dodat, že tuto argumentaci stěžovatelka v žalobě neuplatnila, ač jí v tom nic nebránilo. Uvedená kasační námitka je proto nepřijatelná podle § 104 odst. 4 s. ř. s. a kasační soud ji nyní jako první v řízení o kasační stížnosti nemůže posuzovat.

[33] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného shrnuje, že napadený rozsudek netrpí vadou nepřezkoumatelnosti (pro nedostatek důvodů či pro nesrozumitelnost), není zde ani jiná vada řízení před krajským soudem, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku, krajský soud se nedopustil ani judikturního odklonu či hrubého pochybení při výkladu hmotného či procesního práva a dosavadní vnitřně jednotná a ustálená judikatura dává odpověď na všechny kasační námitky stěžovatelky.

VI.

[34] Nejvyšší správní soud tudíž dospěl k závěru, že kasační stížnost podstatně nepřesahuje stěžovatelčiny vlastní zájmy ve smyslu předpokladů její přijatelnosti vyplývajících z usnesení č. j. 1 Azs 13/2006-39. Z uvedeného důvodu ji jako nepřijatelnou odmítl podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[35] Nejvyšší správní soud kasační stížnost sice odmítl, na což v rovině náhrady nákladů řízení obecně pamatuje § 60 odst. 3 s. ř. s., avšak k odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost došlo na základě zjednodušeného věcného přezkumu (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33). Výrok o nákladech řízení je tudíž odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatelka neměla úspěch ve věci, nemá proto právo na náhradu nákladů tohoto řízení. Žalovaný byl ve věci účastníkem úspěšným, nevznikly mu však žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. srpna 2025

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu

pokračování

4 As 159/2024-50